

Elena VIZIR

DIRIJORUL DE PISICI

Ediție ilustrată de autor

POVEȘTI în versuri și
50 DE POEZII-GHICITORI

Editura

PRUT

Cuprins

Povestea lui Grogro

4–19

Bătrânii și reptilienii

20–35

O cetate cu capac

36–55

Câinii răi lăsați să latre

56–63

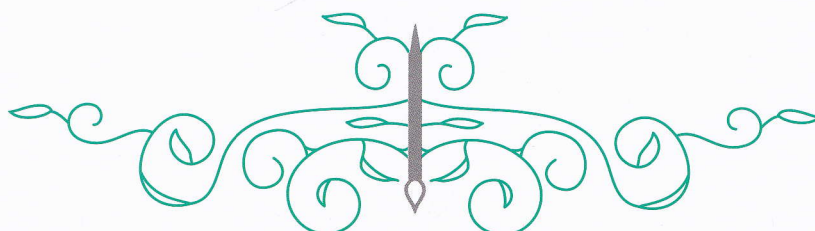

Dirijorul de pisici

64–85

86–95

Ghicitori

Povestea lui Grogro

Într-o pădure îndesită,
veche, de peste un mileniu,
sălășluiau, ca-ntr-un imperiu,
viețuitoare felurite,
care, adesea, plictisite
de întunericul prea mare,
mergeau în câte o plimbare
pe-ale sătenilor ogoare,
unde găseau și de mâncare...

Proprietari-agricultori
au fost un timp mai iertători
cu-acești vecini uzurpatori,
dar când le-au nimicit recolta
niște mistreți – o-ntreagă ciurdă –,
au prins pe rămătoare ciudă,
și-au exclamat, plini de revoltă:
„Nu se mai poate! Ho! Ajunge,
ne-au dat naibii toată munca!”
și-au început să îi împungă
cu bâte, furci, ca să-i alunge.

Cu toate că s-au speriat,
mistreții nici nu s-au mișcat:
le era greu să se ridice –
mâncaseră până să pice.

Le-a fost ieșirea ghinion –
sătenii i-au făcut jambon
și doar o scroafă grea, beteagă
a reușit să se retragă...

Fugi, sărmana, -atât de tare,
încât făcu la gură spume
și o-apucă un junghi în șale;
mai mult chiar nu putea să fugă,
pentru c-avea de-adus pe lume
trei pui, pe care îi purta.
S-a sprijinit de-o buturugă
și i-a adus, dar... vai de ea:
doar unul, dintre ei, sufla!

Durerea inima-i străpunse...
Ea a gemut cu botu-n frunze,
apoi a lins, a alăptat
puiuțul care a scăpat
și cu privirea a găsit,
la poalele unui stejar,
un loc ceva mai potrivit
pentru culcușul temporar.

Imediat porni la treabă:
săpă adânc cu râtu-o groapă,
cât ea și puiul să încapă,
o așternu cu mușchi și iarbă,
o camuflă cu crengi frunzoase,
puse și stuf, să nu îi plouă
și duse puiu-n „casă” nouă.

Purceaua se epuizase;
probabil că avea și febră,
căci i-au fost rupte niște coaste
și fracturată o vertebră.
Privind la puiul său plăpând,
o fulgeră un tragic gând:

„De sunt acum în pragul morții,
nu pot lăsa în voia sorții
acest copil neputincios!”

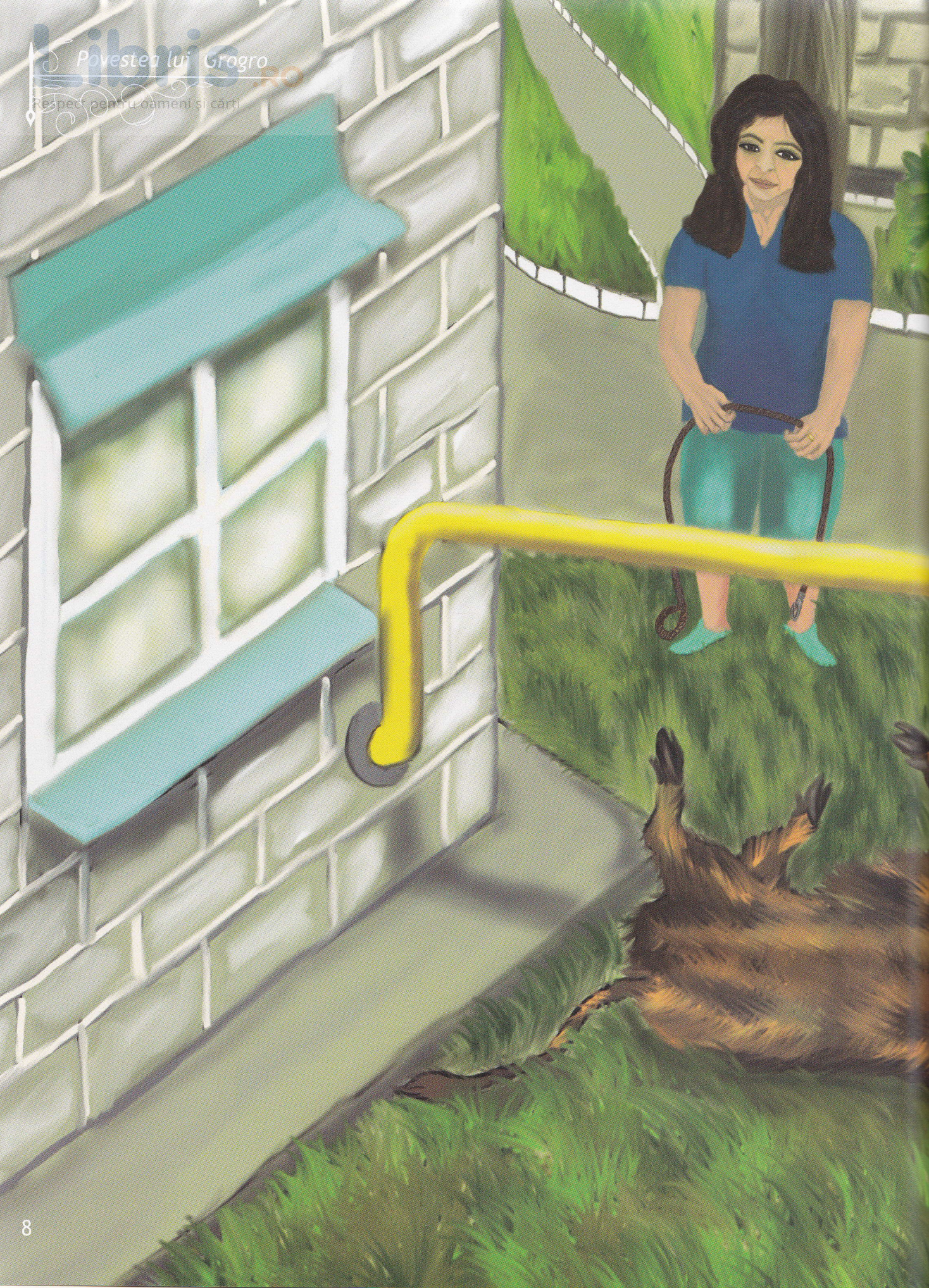
Se ridică anevoios
și se porni înspre o apă,
unde știa că se adapă,
la acea oră, neamul său.
Pe drum, se întâlnește c-un vier.
„Amice dragă, o să pier!...
Găsește pentru puiul meu
o scoafă, să mi-l alăpteze,
și, pân-va crește, să-l vegheze;
el e acolo, sub stejar...”
Îi spuse ea, apoi se-ntoarse
spre groapa unde îl lăsase
pe ultimul său vlăstar.

Dar răsună o-mpușcătură
și cineva strigă: „Luați-o!”,
apoi, se-umple întregul spațiu
de lătrături... Și apărură,
de printre arbori, doi ogari,
care veneau, în salturi mari,
dezlănțuiți, direct spre ea;
lăuza-și zise: „E belea!
Să mă opun nu are rost!”

Într-adevăr, așa a fost...
Ea n-a ajuns la adăpost,
dar l-au găsit, întâmplător,
câinii aceluia vânător.
— Ham! Ham! Încoa’! Încoa’!
Aici există cineva
care prezintă interes —
e un puiț cu părul des!
lătrară ei, privind în jos.
— O, vreau să-l văd! Sunt curios...
veni stăpânu-n graba mare.
...Când s-a uitat, a înțeles
că săvârșise o eroare

În acea zi de vânătoare,
și trebuia să o repare.
El ridică mistrețul mic
și îi vorbi ca un amic:
— Nu-ți fie frică de nimic!
Până vei crește, copilaș,
noi te vom ține la oraș;
iar după un an sau doi,
te vom aduce înapoi.

Când vânătoru-ajunse-acasă,
nevastă-sa, bucuroasă
de carnea multă și gustoasă,
care era la mare preț,
a acceptat să-l găzduiască,
să-l îngrijească, să-l hrănească
pe pușorul de mistreț.
Femeia i-a făcut culcuș,
în aer liber — la balcon,
a procurat un biberon
(o sticlă pentru bebeluși)
și lapte proaspăt, un bidon;
iar când i-a dat sticla să bea,
i-a zis cu-ardoare: — Haide, ia,
că, acum, eu sunt mama ta!
Să mă asculți și... apropo,
numele tău va fi Grogro!”
— Sunt de acord! Ok! Groh-Gro!
răspunse-n limba ei jivina
și își mută spre sticla plină
privirea sa înfometată.
Se poate să o beau pe toată?

Și lapte, lapte... — zi de zi,
până mistrețul se mări,
și-atunci le zise: — Eu sunt mare;
dați-mi și altfel de mâncare
și scoateți-mă la plimbare,
precum vă scoateți zilnic câinii —
sunt curios să-mi văd vecinii.

Nu-i greu deloc să-i faci pe plac
unui mistreț, care-i godac:
îi dai cartofi, mere și ciorbe,
și îi mai zici vreo două vorbe,
că e frumos, că-ți este drag...
iar când îl scoți să-l plimbi afară,
îl lași să meargă degajat,
să grohăie și să guițe-n pace,
să râme țărna, dacă-i place,
și să încerce toți copacii
de sunt buni de scărpinat.

Și doamna-n voie îi intra,
ca pe-un copil îl răsfața.
Dar, pe măsură ce creștea,
purcelul se obrăznicea,
c-așa e neamul de mistreți:
când îi lași să intre-n casă,
le faci pe plac și îi răsfeți,
fac tărași și dorm pe masă.

Și se-ntâmpla aceasta des,
încât stăpânii lui Grogro,
nu mai avură încotro
și într-o zi cu soare-au mers
să ducă porcu-n codrul des.

L-au dus la vechiul său pățul;
i-au zis: — Ai stat la noi destul,
ai fost mereu curat, sătul,
dar casa ta e în pădure —
aici ai ghindă, iarbă, mure
și, deci, de foame n-ai să mori!
Dacă se-ntâmplă, uneori,
să vină-n codru vânători,
să te dosești, să stai ascuns,
pân-vei fi sigur că s-au dus;
și vei petrece mult și bine,
de n-o să te împuște nime.

Când adoptivii săi plecară,
Grogro covițai cu jale,
umblă, apoi, după mâncare,
astâmpărându-se spre seară.
Și tocmai când voia să doarmă,
un grohăit ca o alarmă
se auzi în fața lui –
era o scroafă cu cinci pui...

– De ce umblați așa, haihui,
când este timpul de dormit?
zise Grogro nedumerit.

– Cine întreabă? Cui îi spui?
Nu știi că toată lumea bună
se plimbă doar sub clar de Lună?
Sau, poate, nu ți-e cunoscut
programul nostru strămoșesc:
mistreții ziua se-odihnesc,
iar noaptea viața își trăiesc...

– Da, recunosc, nu l-am știut,
căci, din păcate, -am fost crescut
de niște oameni, la etaj,
în centrul unui mare-oraș;
au fost cu mine inimoși...

– Știam că sunt periculoși...

– O fi fiind, însă, în fine,
de ce să generalizez?
Eu pe ai mei îi venerez,
dar ei mi-au spus că pentru mine
e în pădure cel mai bine...

– Băiete, ești un pic poetic;
eu cred că-ți trebuie un sfetnic,
să-ți demonstreze el, porcește,
în codru cum se viețuiește;
altfel, dacă rămâi în urmă,
nu te acceptă nicio turmă.
Urmează-ne, dacă vrei,
te uită la puiuții mei
și ia exemplu de la ei.